

επίπεδο κι αποδόθηκε κάπου αλλού η ευθύνη τους. Τον τελευταίο καιρό ακούγαμε συχνά, και συγκεκριμένα για τις προσπάθειες της Σ.Ε.Ν.Ε. και της κίνησης για την συγκρότηση ομοσπονδίας: "αν αποτύχει κι αυτό, θα γυρίσουν όλοι στα σπίτια τους." Και δεν συνειδητοποιήσαν πως η αποτυχία ήταν ήδη προκαθορισμένη, αφού τα ίδια τα άτομα που συντελούσαν στις προσπάθειες αυτές, ακολουθούσαν τον καθιερωμένο γραφειοκρατικό τρόπο δράσης. Και σαν γραφειοκρατικοποιημένα άτομα ήταν κι οι μοναδικοί φορείς της αποτυχίας της δράσης τους.

Η ίδια αντίληψη που μεταθέτει την αξία του Εγώ σε μια μεταφυσική εικόνα-ειδωλο, εναποθέτει και τα λάθη της σ' αυτήν. Γιατί η αυτοσυνείδηση δεν προϋποθέτει μόνο την αυτόβουλη αξιολόγηση των δυνατοτήτων μας, τον εντοπισμό και την κριτική των αδυναμιών.

Όσο η προσωπική και συλλογική δράση δεν ξεπερνά τον εαυτό της και τον κόσμο, είναι καταδικασμένη να ακολουθήσει την ίδια ρεφορμιστική πολιτική. Γιατί όσο διαφορετική θέλει να φαίνεται, στην πραγματικότητα αποτελεί την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος, αφού παραμένει σε ένα επιφανειακό σχήμα αντίθεσης που δεν περιέχει ρήξη με την κατεστημένη τάξη πραγμάτων. Η απλή αντίδραση-ρεφλέξ μπροστά στα κοινωνικά δεδομένα αναπαράγει μια παθητική στάση αποδοχής. Γίνεται ένα πιόνι στο παιχνίδι της εξουσίας, όπου στην μονομαχία της με τον αντίπαλο είναι αυτή που καθορίζει την ώρα, τον τόπο και τα όπλα.

Τα τελευταία χρόνια η ιδέα μιας αυτόνομης προοπτικής έχει ήδη αρχίσει να πλανάται στον αέρα και στην Ελλάδα. Με τα αριστεριστικά εξωκοινοβουλευτικά γκρουπούσκουλα απο-

νεκρωμένα, η πόλωση διαφαίνεται ανάμεσα στην παραδοσιακή εξουσιαστική οργάνωση οποιασδήποτε μορφής και στον αντιεξουσιαστικό αυτόνομο χώρο. Χιλιάδες άτομα απηυδισμένα από την κομματική αγκιτάτσια, βρίσκουν κάλυψη πίσω από μια αυτόνομη πολιτική ιδέα, αφού είναι η μόνη που σήμερα εκφράζει ενεργά —έστω κι αποκομμένα και μερικά— την αντίθεσή της στην κτηνωδία της σύγχρονης κοινωνικής ζωής. Βέβαια ένας πολύ μεγάλος αριθμός έχει επιστρέψει στα σπίτια του και δεν ασχολείται παρά μόνο σποραδικά με μια κάποια δραστηριοποίηση. Τι γίνεται λοιπόν μ' αυτούς;

Το πρόβλημα αυτό είναι εξίσου μεγάλο και θα απαιτούσε άλλες τόσες σελίδες αναφοράς. Ούτε κι είναι ακριβώς το θέμα μας σ' αυτό το κείμενο. Απλά θέλησα, προσωπικά, να τονίσω πως η δυνατότητα υπάρχει, ώστε τα αυθόρμητα στοιχεία που υφίστανται εν δυνάμει, να συγκροτηθούν σε μια πολυεπίπεδη σκέψη και πρακτική, κι έτσι η ιδέα της Αυτονομίας να περάσει στο χώρο του πραγματικού.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μ. Μπούκτσιν-Κ. Γουόρντ: Αυθορμητισμός και Οργάνωση.
Υ. Μπουρντέ-Αλ. Γκιγιέρμ: Αγώνες για την αυτοδιαχείριση.
Κ. Καστοριάδης: Η πείρα του εργατικού κινήματος 2, και προσωπικές σημειώσεις.

Προσωπικές σημειώσεις από τα βιβλία:

Το επαναστατικό πρόβλημα σήμερα, του Κ. Καστοριάδη.

Η νηγής κοινωνία, του Ε. Φρομ

Περιοδικό "Η ΑΡΕΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ ΤΗΣ", Τεύχος 1, Γ. Χάμπας: Για μια αναρχική οργάνωση.

Τεύχος 3: Αντεξουσιαστικές Κολλεκτίβες, σημειώσεις ενός συντρόφου πάνω στο "Προλεταριάτο και Οργάνωση" του Κ. Καστοριάδη.

**Η ΣΦΙΓΓΑ
ΤΗΣ ΘΗΒΑΣ
ΣΤΑ ΚΥΠΡΙΑΚΑ
ΕΠΗ**
*ενός αντιεξουσιαστή
από την Κύπρο*

Για το χώρο της Κύπρου λίγα, γενικά, είναι γνωστά στην Ελλάδα, και ειδικότερα στον αντιεξουσιαστικό αλλά και τον ευρύτερο εξωκοινοβουλευτικό χώρο της Ελλάδας. Μεγάλη σύγχυση υπάρχει περισσότερο πάνω στο θέμα του τι είναι τέλος πάντων οι κάτοικοι της Κύπρου, ξεχωριστό έθνος ή Έλληνες και Τούρκοι της Κύπρου, για το πώς πρέπει να λυθεί το Κυπριακό "εθνικό θέμα", για το αν προέχει αυτή τη στιγμή ο "εθνικός" ή ο "ταξικός αγώνας" στην Κύπρο, για το — αν τελικά— το κυπριακό είναι "εθνικό" ή ταξικό θέμα, χωρίς να δίνεται για το χώρο της Κύπρου μια γενικότερη αντιεξουσιαστική κοινωνική προοπτική.

Πριν αναφέρω την προσωπική μου άποψη, θέλω, αφού εκθέσω πρώτα με λίγα λόγια τις απόψεις των δύο εξωκοινοβουλευτικών ομάδων που υπάρχουν οργανωμένες στην Κύπρο αυτή τη στιγμή, να δείξω πως οι θέσεις αυτές ουσιαστικά συμπλέουν με αυτές των κατεστημένων δυνάμεων.

Από τη μια έχουμε τη λεγόμενη "αριστερή πτέρυγα" του σοσιαλιστικού κόμματος ΕΔΕΚ, μια κατάσταση παρόμοια, — αν όχι ίδια— με το "ΣΕΚΙΝΗΜΑ" του ΠΑΣΟΚ. Αυτή η πτέρυγα αποτελείται από διαγραμμένα μέλη της ΕΔΕΚ, που μετά την διαγραφή τους δημιούργησαν μια τροτσκιστική ομάδα "γνησίων μαρξιστών", που σκοπό είχε, από τη μια να επαναφέρει το κόμμα στο "σωστό δρόμο", κι απ'την άλλη να προωθήσει τη θέση ότι το κυπριακό δεν είναι "εθνικό" αλλά ταξικό θέμα, όπου θύματα είναι οι εργάτες της Κύπρου, Έλληνες και Τούρκοι, και θύτες οι αστικές τάξεις Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου. Αυτή η άποψη όμως προωθείται μέσα από μαρξιστικές αυταπάτες —για παράδειγμα αυτή η ομάδα πριν τας εκλογές του 1981 πίστευε πως "για να ανέβει η εργατική τάξη στην εξουσία πρέπει να ενωθούν τα δύο αριστερά κόμματα του Νότου, η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ", ή σε περιπτώσεις διαδηλώσεων που γίνονταν στο Βορρά από τουρκοκύπριους εργάτες με καθαρά ποσοτικά αιτήματα (αυξήσεις, αναπροσαρμογή τιμάρθμου κ.λ.π.) που επικεφαλής τους είχαν τους ηγετίσκους των αριστερών τουρκοκυπριακών κομμάτων, οι οποίοι ξεκάθαρα παίζουν μαζί με τον δεξιό Ντενκτάι του "ποιός θ'αρπά-

ξει περισσότερα στη Βόρεια Κύπρο", αλλά ταυτόχρονα και το παιχνίδι του Εβρέν, διέβλεπαν προεπαναστατικές διαδικασίες και βήματα συνεργασίας των εργατών Βορρά και Νότου με σκοπό να ανατραπούν οι δύο αστικές τάξεις. Γενικά, αυτή η ομάδα με τον δικό της τρόπο ενισχύει την κυπροκεντρική συνείδηση που καλλιεργείται από το 1960 και μετά —που περίπου λέει πως εμείς δεν είμαστε Έλληνες, αποτελούμε το κυπριακό έθνος, άρα γιατί να μην έχουμε και το δικό μας κράτος, που μπορεί να σταθεί στα πόδια του και να "ευημερήσει" από μόνο του, σε όλους τους τομείς...—. Η άποψη αυτή συγκρινόμενη με την ελληνοχριστιανική ή ενωτική —στις ακραίες περιπτώσεις— θέση, αλλά αποτελεί διαφορετική όψη του ίδιου νομίσματος, από τη μια ο κυπριακός σοβινισμός, που υποστηρίζεται από το ΑΚΕΛ και μια μερίδα των αστών, κι απ'την άλλη ο ελληνικός σοβινισμός, που τον προωθεί ο δεξιός "Δημοκρατικός Συναγερμός" (ΔΗΣΥ) και τώρα τελευταία η ορθόδοξη ΕΔΕΚ, κυρίως από το 1981 και μετά. Ο καθένας βέβαια έχει τη μια ή την άλλη άποψη για δικούς του βασικά λόγους: Το ΑΚΕΛ —που κατά περιόδους δήλωνε ενωτικό— από το '74 και μετά "αποφάσισε" πως μια κι έξω είμαστε Κύπριοι, δεν έχουμε καμιά σχέση με τους Έλληνες —ή καλαμαράδες, όπως συνηθίζεται να αποκαλούνται ειρωνικά στην Κύπρο— που μας κατέστρεψαν με το πραξικόπημα και την προδοσία τους στην εισβολή (λες και οι Έλληνες αξιωματικοί που βρίσκονταν τότε στην Κύπρο, οι μισθοφόροι δηλαδή είτε της ελληνικής χούντας είτε της CIA, εκπροσωπούσαν έστω τον μέσο Έλληνα αντιχουντικό πολίτη, ή λες και δεν υπήρχαν Κύπριοι που να πήραν μέρος στα γεγονότα, είτε παρασυρμένοι από το "ιερό σύνθημα" "Ελλάς-Κύπρος-Ένωση", είτε παίζοντας το ρόλο των μισθοφόρων της CIA ή της Χούντας). Το πιο παθάν, πίσω από την "οριστική", προς το παρόν, θέση του ΑΚΕΛ κρύβονται συμφέροντα των μεριαιλιστών της Μόσχας.

Επίσης, μια μερίδα αστών, βασικά αυτοί που βολεύτηκαν σε δημόσιες υπηρεσίες, προσκείμενοι οι περισσότεροι στο κυβερνητικό "Δημοκρατικό Κόμμα" (ΔΗΚΟ) καθώς και αρκετοί βιομήχανοι ή ψηλά ιστάμενοι στην οικονομία του Νότου που βλέπουν τα κέρδη τους να αυξάνονται και

που δεν θα ήθελαν με τίποτα κηδεμόνευση από το ελληνικό κεφάλαιο, δηλώνουν πως "να, παρά τα "δεινά" του '74 ξαναστηθήκαμε στα πόδια μας, στήσαμε και πάλι το ωραίο μας κράτος, "ανθούμε" σε όλους τους τομείς, άρα μπορούμε να ανταπεξέλθουμε στις δυσκολίες και μόνο μας, η παρουσία της Ελλάδας κίνδυνος θά'ναι μια και η Τουρκία δεν θα μείνει με σταυρωμένα χέρια...". Ο ΔΗΣΥ απ' την άλλη πιπιλίζει μια ζωή την καραμέλα του "κινδύνου από το κομμουνιστικό ΑΚΕΛ" και χρησιμοποιεί σαν αντίβαρο στην κυπροκεντρική ιδεολογία την δική του ελληνοχριστιανική ιδεολογία, στηριζόμενο σε "εθνικά και φιλελεύθερα διαπαιδαγωγημένα" μεσοαστικά στρώματα, καθώς και σε πρώην ενωτικές μάζες όλων των τάξεων, αλλά κύρια αγροτικές. Περισσότερο να αναφερθεί πως ο ΔΗΣΥ υποστηρίζεται από σημαντική μερίδα κεφαλαοκρατών και ευνοούμενων οικονομικά τεχνοκρατών που διαβλέπουν μεγαλύτερο κίνδυνο για τα συμφέροντά τους από το "κόκκινο" ΑΚΕΛ, παρά από το κεφάλαιο της "μητέρας Ελλάδας". Ο ΔΗΣΥ όμως θέλοντας να δείξει ότι είναι καθαρά αστικό κόμμα που παραμένει μέσα στα "νόμιμα" πλαίσια, και θέλοντας να κερδίσει την εύνοια —και την ψήφο— μέσων πολιτών που αποθουνται απ' αυτό, γνωρίζοντας την υποστήριξη του από πρώην πραξικοπηματίες, παραμένει πάντα πιστό στα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη, αλλά προσεχτικά αποφεύγει να μιλήσει για Ένωση, αφήνοντας να νοηθεί ότι όπως ήρθαν τα πράγματα είναι πια αργά...

Υπάρχει και η ΕΔΕΚ, που για ένα διάστημα μετά το '74 υιοθετούσε τη θέση του ΑΚΕΛ, (Κύπριοι και όχι Έλληνες) όχι πάντως με τόσο φανατισμό, αλλά που σιγά σιγά, αναπτύσσοντας σχέσεις με το "αδελφό" ΠΑΣΟΚ και βλέποντας πως αυτό βάδιζε για εξουσία, τηρούσε όλο και πιο χλιαρή θέση, μέχρι που στις 28 του Οκτώβρη του '81, λίγο μετά την εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ, έφτανε να οργανώνει λαμπαδοφορίες για τη νίκη της αθάνατης Ελλάδας απέναντι στον Ιταλικό Φασισμό... Παράλληλα δε με την "εθνική της αναβάπτιση" ακολουθούσε τα χνάρια του ΠΑΣΟΚ και στον ιδεολογικό τομέα, ακολουθώντας μετά το 1974 περίπου μια αριστεριστική λογική, και καταλήγοντας από το '81 και μετά ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα.

Αυτοδιαδραση·6'

Αξιούμεν την άμεση Ένωση με την Ελλάδα (και την ανακήρυξη του βόρειου Τουρκοκρατούμενου εδάφους της Κύπρου ως εθνικού εδάφους υπό κατοχή).

Γιατί το κυπριακό κράτος που δημιουργήθηκε είναι ένα καθυστερημένο καταπιεστικό κράτος. Κάθε κράτος θεομοθετεί και εδραιώνει τη συντηρητικότητα της κοινωνίας που περικλείει, γι αυτό και η αποκοπή μας από την πανελλήνια πολιτιστική ζύμωση, τους ταξικούς αγώνες και τα κοινωνικά κινήματα του ευρύτερου ελληνισμού εδραίωσαν και θεομοθέτησαν τον συντηρητισμό της κυπριακής επαρχίας διαμέσου του Κυπριακού Κράτους. Αυτό μπορεί να γίνει εύκολα κατανοητό αν φανταστούμε τη δημιουργία ενός Ηπειρωτικού κράτους από 100 περίπου ελληνικά χωριά και πόλεις, αυτό το κράτος θα θεομοθετούσε το συντηρητισμό της Ηπειρωτικής Κοινωνίας. Σήμερα όμως που το ελληνικό κράτος είναι αναγκασμένο να θεομοθετεί λαμβάνοντας υπ' όψιν τις κινητοποιήσεις των διανοούμενων της Θεσσαλονίκης ή τους ταξικούς αγώνες της εργατικής τάξης της Αθήνας, οι κάτοικοι της Ηπείρου απολαμβάνουν ελευθερίες και δικαιώματα που ωθούν την επαρχιακή κοινωνία τους να αγεληχθεί. Στην Κύπρο, επιπλέον, το κυπριακό κράτος εδραιώνει τη συντήρηση και την καταπίεση για να καταστείλει το αίτημα της αυτοδιάθεσης.

ΓΙ ΑΥΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΜΕΣΩΣ

—Για να πάψει να υφίσταται η φασιστική λογοκρισία, θεσμός κυρίαρχος στην Κύπρο.

—Για να μη είμαστε υποχρεωμένοι για την έκδοση ενός περιοδικού να καταθέτουμε εκ των προτέρων χρηματική εγγύηση, που στερεί το δικαίωμα της έκφρασης σ' όσους δεν είναι λεφτάδες.

—Για να έχουμε ατέλεια χάρτου, αφού η έκδοση ενός περιοδικού στην Κύπρο είναι οικονομική αυτοκτονία.

Έχοντας σαν σύνθημα το "Ελλάδα-Κύπρος-Ένωση", ξεκινά μερικά χρόνια μετά την εισβολή και μια άλλη κυπριακή εξωκοινοβουλευτική ομάδα, αυτή των "Ενωτικών". Αυτή η ομάδα, αποτελούμενη από πρώην μέλη της ΕΔΕΚ, από άτομα που πέρασαν από —διαλυμένες τώρα— μαρξιστολενινιστικές ομάδες, καθώς και πρώην ΕΟΚΑβητατζήδες και τώρα μαρξιστολενινιστές, ανακάλυψε ότι μέσα από την προώθηση της "Ένωσης" μπορούν να δημιουργηθούν επαναστατικές διαδικασίες. Στον κυροκεντρικό σοβινισμό του ΑΚΕΛ αντιπαραθέτουν τον ελληνικό ή τον πιο "ριζοσπαστικό" ενωτικό σοβινισμό προσπαθώντας να αποδείξουν ιστορικά πως η Κύπρος ήταν ανέκαθεν ελληνική... Με το πρόσχημα της εισβολής της τουρκικής εξουσίας στην Κύπρο, κάπου έχουν χωρίσουν τους κατοίκους του Νότου σε "καλούς" Έλληνες και "κακούς" Ανθέλληνες. Με την προέκταση του "καλού" και "αδικημένου" Έλληνα και του "καταπιεστή" Τούρκου, έτσι γενικά και αδίστατα. Μην ξεχνάμε όμως πως τον πρώτο λόγο στην Κύπρο, και κυρίως στην οικονομία, από την ανακήρυξη του Κυπριακού Κράτους το '60 μέχρι το '74 τον είχε το ελληνοκυπριακό κεφάλαιο, και ότι ενώ οι Έλληνες της Κύπρου είχαν μια τεράστια άνοδο του βιοτικού τους επιπέδου, έστω και μέσα σε καπιταλιστικά πρότυπα, οι Τουρκοκύπριοι μέσα στα γκέτο τους βρίσκονταν σε μια άθλια κατάσταση, τουλάχιστον η πλειοψηφία, σε σύγκριση με τους Ελληνοκύπριους. Άλλωστε δεν ήταν και τόσο μακριά από την πραγματικότητα η εικόνα που μας προωθούσαν μέσα στα σχολεία κυρίως μέχρι το '74 του μίζερου, εξαθλιωμένου και (αναγκαστικά) "ημιαπολίτιστου" Τούρκου, που στην Κύπρο έβρισκε την έκφρασή της στη μεγάλη πλειοψηφία της τουρκοκυπριακής κοινότητας. Με τις θέσεις τους οι ενωτικοί, που έφτασαν να μιλούν για αποστολή ελληνικού στρατού στην Κύπρο, το μόνο που πετυχαίνουν είναι να δίνουν —μαζί με την ΕΔΕΚ και το ΔΗ-ΣΥ— πρόσχημα στους Τουρκοκύπριους και Τούρκους εξουσιαστές του Βορρά να πιπιλίζουν όλο και πιο έντονα την καρδιά του σοβινισμού ανάμεσα στην τουρκοκυπριακή κοινότητα, κάτι που είναι ζημιά για όλους τους κατοίκους της Κύπρου,

μα και έτσι οι Τουρκοκύπριοι εγκλωβίζονται όλο και πιο πολύ στις επιλογές του Εβρέν και των οργάνων του στη βόρεια Κύπρο, και μόνο έτσι δεν μπορούν να αντισταθούν ουσιαστικά και ενεργά στην καταπίεση της τουρκικής εξουσίας (που είναι γνωστό πως την αισθάνονται) μα και έχουν το φόβο της χειρότερης —γι' αυτούς— πιθανής ελληνικής και ελληνοκυπριακής καταπίεσης.

Αυτό όμως που προξενεί κατάπληξη και απορία μαζί, είναι το ότι οι ενωτικοί παρουσιάζονται κάποτε σαν "μαρξιστο-ενωτικοί" και κάποτε σαν "αναρχοενωτικοί". Χρησιμοποιώντας το Μαρξ μπορεί να καταφέρνουν να προωθούν την επαφή τους για Ένωση (πιθανά να θεωρούν την Ένωση σαν "μεταβατικό στάδιο", όπου όλος ο ελληνικός λαός της κυρίως Ελλάδας και της Κύπρου αφού ολοκληρωθεί εθνικά θα παλαίψει για την ταξική του απελευθέρωση). Τον αναρχισμό όμως πως μπορούν να τον ταυτίζουν με την Ένωση; Όταν μιλάμε για Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, δεν μπορεί παρά να μιλάμε για την Ένωση δύο κρατών, δύο καταπιεστικών μηχανισμών σε ένα, με το πρόσχημα έστω της "μη εξαφάνισής μας από τον τουρκικό επεκτατισμό", αλλά η ουσία για έναν αντιεξουσιαστή παραμένει η ύπαρξη της καταπίεσης και της καθημερινής αποβλάκωσης και φυλάκισης της θέλησης για ζωή, είτε από τα ελληνικά είτε από τα κυπριακά, είτε από τα τουρκοκύπρια ή οποιαδήποτε άλλα αφεντικά.

Ξεκινώντας απ' αυτό το σημείο θέλω να αναφέρω μερικές απόψεις πάνω στο θέμα "Κυπριακό". Με μια αφετηρία τελείως διαφορετική απ' αυτήν των δύο εξωκοινοβουλευτικών ομάδων στην Κύπρο, που το βρίσκουν τόσο σημαντικό να αναλώνονται σε συζητήσεις και τσακωμούς για το ποια είναι η καλύτερη, η κυπριακή ή η ελληνική σημαία, ή για το τι είναι τελοσπάντων οι Τουρκοκύπριοι, εχθροί μας ή αδελφοί μας, ή για το αν πρέπει να κατέβει ελληνικός στρατός στην Κύπρο ή όχι. Κάπου τελικά, το τελευταίο πράγμα που με απασχολεί είναι να "εξακριβώσω" και μάλιστα "επιστημονικά" και "ιστορικά" όπως προσπαθούν οι τροτσκιστές και οι ενωτικοί, αν οι ρίζες μου είναι καθαρά Κυπριακές ή Ελληνικές. Το βασικό είναι ότι ζούμε σ' ένα συγκεκριμένο γεωγραφικό χώ-

ρο, σημαντικό για όποιον έχει κάθε είδους συμφέροντα στη Μέση Ανατολή, είτε πρόκειται για την τουρκική και την ελληνική εξουσία, είτε για τα ντόπια αφεντικά της Κύπρου, Ελληνοκυπριακά και Τουρκοκυπριακά, που αυτά τα τελευταία εκφράζουν πολλές φορές —τουλάχιστον στη νότια Κύπρο— πέρα από καθαρά δικά τους συμφέροντα και συμφέροντα των δύο μεγάλων ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων ΗΠΑ και ΕΣΣΔ (ΔΗΣΥ-ΑΚΕΛ).

Μετά από διάφορες διεργασίες που ξεκίνησαν από το '60 και εντάθηκαν μετά τον ερχομό της Χούντας στην Ελλάδα, η ελληνοκυπριακή ηγεσία (Μακάριος) —που αυτή κυβερνούσε στο όνομα όλων των Κυπρίων, καταφέροντας να βάλει στο περιθώριο την τουρκοκυπριακή ηγεσία, αλλά και την τουρκοκυπριακή κοινότητα στο σύνολό της— έχασε τελικά το παιχνίδι μια και δεν κατάφερε να διατηρήσει το "ενιαίο της Κυπριακής Δημοκρατίας". Όπως αποδείχτηκε τα ελληνικά και τουρκικά γουρούνια φάνηκαν πιο αποτελεσματικά από τα εντόπια παραγωγής. Τον Ιούλη του '74 έχουμε με το πραξικόπημα που έγινε στις 15, την επέμβαση της ελληνικής εξουσίας πρώτα, στη χειρότερη της μορφή, με το πρόσωπο της Χούντας. Πέντα μέρες αργότερα, έχουμε και την επέμβαση της τούρκικης εξουσίας με τον εκπρόσωπό της τότε τον "σοσιαλιστή" κι παρόμοιας "προοδευτικότητας" με τον Παπανδρέου, Ετσεβίτ, που κατάφερε —σε δύο φάσεις— τον Ιούλιο και τον Αύγουστο να αποσπάσει από την ελληνική ηγεσία και τα ανδρείκελά της στην Κύπρο το 40% περίπου του εδάφους του νησιού, καθώς και να κάνει πρόσφυγες 200.000 θεατές του παιχνιδιού. Νικητής βγήκε από τη μια η τούρκικη εξουσία και τα τσογλάνια της μέσα στους Τουρκοκύπριους (δηλ. οι τουρκοκύπριοι κομματάρχες και κυρίως ο Ντενκτάς), κι απ' την άλλη τα αφεντικά των ΗΠΑ, που έβλεπαν τη βόρεια Κύπρο μέσα σ'ελάχιστο διάστημα να γίνεται πρόσφορο έδαφος για εγκατάσταση βάσεων, μια και ο Μακάριος "πιστός" στα τριτοκοσμικά και αδέσμευτα ιδεώδη του (φαίνεται πως έκρινε πως αυτά εξυπηρετούσαν καλύτερα τα συμφέροντά του) αρνιόταν να μετατρέψει τόσο εύκολα την Κύπρο σε "αεροπλανοφόρο" των αφεντικών των ΗΠΑ. Χαμένοι απ' την υπόθεση είναι τα ελλη-

νοκυπριακά αφεντικά, καθώς και τα ελληνικά (με επικεφαλής τους πλέον τον Καραμανλή), που βλέπουν με την επάνοδο και επικράτηση του Μακάριου στην Κύπρο (ο οποίος στους πιο δύσκολους μήνες βρισκόταν στο εξωτερικό για να "αγωνίζεται καλύτερα για τα δίκαια του λαού του") να μειώνονται οι έστω και μακροπρόθεσμες, πλέον, ελπίδες τους για επέμβαση στη νησί. Φαινομενικά στους "κερδισμένους" βρέθηκαν και οι Τουρκοκύπριοι σαν κοινότητα, μια και πολλοί απ'αυτούς εγκαταστάθηκαν σε σπίτια ελληνοκυπρίων προσφύγων, και καλλιέργιούν έστω και σαν μισθωτοί σκλάβοι εκτάσεις που ανήκαν σε Ελληνοκύπριους. Είναι βασικό όμως να θυμόμαστε πως δεκάδες χιλιάδες Τουρκοκύπριοι, που μετά το τέλος των πολεμικών γεγονότων έφυγαν απ'τον Νότο όπου και κατοικούσαν και στάλθηκαν μετά από "συμφωνίες" μεταξύ των αφεντικών των δύο κοινοτήτων —οι πιο πολλοί με τη βία και με απειλές ανθρώπων του Ντενκτάς— στο Βορρά. Μήπως αυτοί δεν είναι πρόσφυγες; Ή μήπως δεν εγκαταστάθηκαν ελληνοκύπριοι πρόσφυγες σε πολλά σπίτια τουρκοκύπριων που εξαναγκάστηκαν να φύγουν στο Βορρά; Σίγουρα η τουρκοκυπριακή κοινότητα δεν αντέδρασε όπως θα έπρεπε απέναντι στα τωρινά αφεντικά της απ' την Τουρκία και στους εκφραστές τους στην Κύπρο, με δεδομένο μάλιστα ότι και η ίδια η τουρκοκυπριακή κοινότητα αποτελείται από πολίτες 2ης κατηγορίας στο Βορρά αυτή τη στιγμή, αφού τον πρώτο λόγο έχουν οι τούρκοι στρατοκράτες μαζί με την κλίκα των ντόπιων αφεντικών. Όμως μηνύματα από τον Νότο του στυλ "Η Κύπρος είναι Ελληνική" ή "Ελλάδα-Κύπρος-Συμπαρατάξη", πολύ περισσότερο όταν προέρχονται από "σοσιαλιστικές" δυνάμεις ή ακόμα χειρότερα από εξωκοινοβουλευτικές ομάδες, το μόνο που μπορούν να πετύχουν είναι να διαιωνίσουν το μπαμπούλα του "Ελληνα βάρβαρου" στο Βορρά, όπως αντίστοιχα υπάρχει η εικόνα του Τούρκου δυνάστη στο Νότο, του οποιουδήποτε Τούρκου... Και βέβαια, όπως στη νότια Κύπρο με βάση τη θεωρία του "καλύτερου δυνατού" και της "ανάγκης για επιβίωση" προωθείται από τους κάθε λογής "προοδευτικούς", από "σοσιαλιστές" της ΕΔΕΚ μέχρι σε "ενοτικούς", η ανάγκη για συμπαρατάξη

ή Ένωση με την Ελλάδα. (Ποιά Ελλάδα; Των αφεντικών της ελληνικής επικράτειας βέβαια). Ή η ανάγκη για αποστολή ελληνικού στρατού στην Κύπρο, έτσι και στο βόρειο κομμάτι οι Τουρκοκύπριοι έχουν να "διαλέξουν" ανάμεσα στην επιβίωση, έστω με κηδεμόνα τον τούρκικο στρατό, και στην "εξαφάνιση απ'τους γαγκιαούρηδες", που άμα επανέλθουν δριμύτεροι "ποιός μας σώζει".

Θα μπορούσα να αναφέρω πολλά ακόμα πάνω στο ιστορικό της πορείας του κυπριακού προβλήματος (και όχι κυπριακού "εθνικού" προβλήματος), με πρώτη και καλύτερη την αδιαφορία των Ελληνοκυπρίων, ενοτικών και μη, στο σύνολό τους σχεδόν, απέναντι στην εξαθλίωση και την περιθωριοποίηση των Τουρκοκυπρίων μέχρι και το '74, όταν το βιοτικό επίπεδο των Ελληνοκυπρίων όλο και ανέβαινε. (Μοναδικό παράδειγμα για σύγκριση είναι η σημερινή παρόμοια αντίδραση των Τουρκοκυπρίων στην πλειοψηφία τους, απέναντι στις αγαθές υπηρεσίες των αδελφών τους Τούρκων στρατοκρατών, προς το σύνολο των Κυπρίων).

Μπροστά σ'αυτή την καθημερινή μιζέρια και αποβλάκωση μέσα στη σημερινή παράταση της μυθοποίησης για το ποιοί είναι δικοί μας και ποιοί "εχθροί" σε Βορρά και Νότο, η μόνη εναλλακτική λύση που μπορεί να προωθήσει κάτι δημιουργικό, που να ξεφεύγει μια για πάντα από βρώμικα πολιτικά παιχνίδια, είναι το χτύπημα κάθε εξουσίας, που διαδραμάτισε κάποιο ρόλο στην ύπαρξη του Κυπριακού σαν ιδιαίτερου προβλήματος. Χτύπημα της τουρκικής εξουσίας που έτυχε αυτή τη δεδομένη στιγμή να κυριαρχεί στη σκηνή της Κύπρου και που σίγουρα για δικούς της λόγους, εσωτερικής κατανάλωσης, ορέγεται και τη νότια Κύπρο. Χτύπημα των ελλήνων αφεντικών, που πέρα από την επέμβασή τους με το πραξικόπημα του '74 στην Κύπρο, δείχνουν καθημερινά την "αγάπη" τους στους συντρόφους της Ελλάδας —και βέβαια— σε περίπτωση ένωσης και στην Κύπρο, είτε έχουν δημοκρατικό είτε έχουν "σοσιαλιστικό" προσώπειο. Αντίσταση στα αφεντικά της νότιας Κύπρου' τη στιγμή αυτή ζούμε στη νότια Κύπρο, και —όσο κι αν τόχουμε λυμένο πως τα τουρκικά αφεντικά, αν κυριαρχήσουν σ'όλη την Κύπρο θα είναι πολύ πιο καταπιεστικά για τους Ελληνο-

—Για να έχουμε το δικαίωμα του πολιτικού γάμου.

—Για να καταργηθεί η μαθητική στολή.

—Για να καταργηθεί η στολή των στρατιωτών την ώρα της εξέδου.

—Για να μην καταδικάζονται οι ομοφυλόφιλοι σε πενταετή φυλάκιση.

—Για να μπορούν, όσοι θέλουν, να ψηφίζουν στα δεκαοκτώ τους χρόνια.

Για να έχουμε τοπική αυτοδιοίκηση και εκλογές δημάρχων (εδώ και 35 χρόνια διορισμένοι).

—Για να μειωθεί η δύναμη του φασιστικού πλειοψηφικού συστήματος.

Για να αναπαράγει τις συνθήκες εδραίωσης του, το Κυπριακό Κράτος στοχεύει στην πολιτιστική καταπίεση και τη γλωσσική αλλοτρίωση του Κυπριακού Ελληνισμού.

ΖΗΤΑΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Για να μην μας δίνουν οι δημόσιες υπηρεσίες τις αιτήσεις, τα δημόσια έγγραφα και τα πιστοποιητικά στα Αγγλικά.

Για να μη έχουμε τα σήματα τροχαίας και τις προειδοποιήσεις για οδικά έργα στα αγγλικά.

Για να γίνει η ελληνική, η μητρική μας γλώσσα, σεβαστή στον τόπο που γεννηθήκαμε και ζούμε, που μιλάει ελληνικά εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια.

Τα σύνορα και τα τελωνεία παρεμβάλλουν άλλα εμπόδια στις σχέσεις μεταξύ Κύπρου Ελλάδας.

ΖΗΤΩ Η ΕΝΩΣΗ

Για να ταξιδεύουμε στον ελληνικό χώρο χωρίς διαβατήρια, ουρές για το σφράγισμά τους, ταυτότητες αλλοδαπών.

Για να φέρνουμε φέτα από την Ελλάδα και λάδι της Κρήτης, ταϊουδιά και ταϊπουρο χωρίς να μας το κατακρατούν στο τελωνείο.

Για να παίρνουμε ή να φέρνουμε το γάτο ή τον σκύλλο μας που αγαπούμε χωρίς να τον αρπάζουν βάνουσα στο τελωνείο και να τον κατακρατούν γιατί απαγορεύεται λέει, γιατί χρειάζονται ιατρικές βεβαιώσεις, εμβόλια κλπ. όταν προέρχεται από άλλο κράτος.

Για να φέρνουμε μια καλή κινηματογραφική ταινία απ'την Ελλάδα για να την προβάλλουμε και να μην χρειάζονται διατυπώσεις, λεφτά και φασαρίες για να την αφήσουν.

κύπριους (βλέπετε εργατικό δυναμικό μπορούν να βρουν από τους άνεργους της Τουρκίας, ενώ η ελληνοκυπριακή εξουσία εμάς μας χρειάζεται άμεσα, εξάλλου "υπακοή" και "πειθαρχία" στο όνομα του "εθνικού κινδύνου" υπάρχει μπόλικη)— σ' αυτήν πρέπει να αντισταθούμε πρώτα, γιατί μέσα απ' αυτή την αντίσταση περνά και το χτύπημα απέναντι στην τουρκική και ελληνική εξουσία, μια και τα παζάρια για το "πώς θα λυθεί το Κυπριακό" απ' αυτές τις τρεις εξουσίες γίνονται, με διατητή τον εκπρόσωπο των ενωμένων αφεντικών (ή αλλιώς Ηνωμένων Εθνών) τον Κουεγιάρ. Αντίσταση στα εγγλέζικα γουρουνία που από το '60 έχουν εγκαταστήσει νόμιμα τα, μετά τις συμφωνίες της Ζυρίχης, που έφεραν την ανεξαρτησία στην Κύπρο, τις βάσεις τους σε διάφορα σημεία της Κύπρου, που τόσο χρήσιμες αποδείχτηκαν για τα δυτικά αφεντικά, ιδίως με τη χρησιμοποίησή τους στη μεταφορά της δυτικής ειρηνευτικής δύναμης στο γειτονικό Λίβανο πριν από δύο χρόνια. Μέσα από τόσα γεγονότα που ξεσκέπασαν και στην πράξη το ρόλο της κάθε εξουσίας, που έβαλε την ουρά της στην Κύπρο, απόψεις που μιλάνε για ένωση με τη μητέρα Ελλάδα με στόχο "να επιβιώσουμε σαν έθνος στην Κύπρο και μετά ας κάνουμε όλοι οι Έλληνες εργάτες την επανάσταση" (Ενωτικοί), ή θέσεις που πιστεύουν στη δημιουργία του "εργατικού κράτους" των ελληνοκύπριων και τουρκοκύπριων προλετάρων (τροτσκιστές), όσο κι αν διαβλέπουν φραστικά σ' αυτές τις διαδικασίες συμμετοχής των δύο κοινοτήτων στην ολότητά τους, και όσο κι αν αυτοασκαλούνται "επαναστατικές" λύσεις, το μόνο που πετυχαίνουν είναι ψυχιατρεία και φυλακές αντί για εξόντωση από τα τουρκικά αφεντικά, ή το πολύ πολύ "καλύτερα" ψυχιατρεία και φυλακές από αυτά που θα τους "πρόσφερε" η Χούντα της Τουρκίας. Αντιστεκόμενοι σ' αφεντικά της νότιας Κύπρου που αυτή τη στιγμή είναι οι άμεσοι καταπιεστές μας, τους αναγκάζουμε να δείξουν και στην πράξη το αληθινό τους προσώπειο θυσιάζοντας στο βωμό της διατήρησης της εξουσίας τους τις "παρωπείσεις" τους για "εθνική ενότητα". Σε μια τέτοια περίπτωση αντίστασης, δείχνουμε έμπρακτα σε κάποια άτομα που θα υπάρχουν —πιθανά στο Βορρά— πως δεν είναι μόνοι, και κάνουμε μια αρχή στην προσ-

πάθεια απεγκλωβισμού του κυπριακού προβλήματος από τα εθνικά καλούπια που το έχουν βάλει.

Σίγουρα τα αφεντικά του Νότου μπροστά σε μια έμπρακτη αντίσταση δεν μπορούν να καθήσουν με σταυρωμένα χέρια... Θ' αναγκαστούν να αποδείξουν πως τα "εθνικά" συμφέροντα είναι συνώνυμα με τα δικά τους βρωμερά συμφέροντα.

Άλλωστε, τ' αφεντικά εκμεταλλευόμενα διάφορες συγκυρίες, φτιάχνοντας με επιτυχία ένα "κράτος πρόνοιας", όπου ο καθένας έχει τη δυνατότητα, αφού δουλέψει σκληρά να αμειφθεί και να ανέλθει κοινωνικά και οικονομικά, σπάνια χρειάστηκαν μέχρι τώρα να δείξουν ξεκάθαρα το αληθινό τους προσώπειο σε ευρεία κλίμακα, ιδίως μετά το '74. (Τα πρώτα χρόνια μετά την εισβολή χρειάστηκε να "υπερασπίσουν" την πρεσβεία των ΗΠΑ από "έξαλλους" διαδηλωτές που δεν έχουν απήχηση στον έξω κόσμο, ενώ μετά αρκούσαν σε ποσοδικούς εκφοβισμούς, εξακριβώσεις και σε μια περίπτωση συλλήψεις ενωτικών και τροτσκιστών, καθώς και μεμονωμένων αναρχικών και άλλων "παρασυρμένων" στοιχείων).

Λύση του Κυπριακού δεν μπορεί να βρεθεί μέσα από "συνομιλίες" μεταξύ των αφεντικών των δύο κοινοτήτων, ούτε με την παρέμβαση των γουρουνιών της Ελλάδας και της Τουρκίας. Λύση δεν είναι ούτε η Ένωση, είτε με την Ελλάδα είτε με την Τουρκία, ούτε η διπλή Ένωση (μισή Κύπρος ελληνική, μισή τουρκική), ούτε η ύπαρξη δύο κρατών στο νησί, είτε ομόσπονδων είτε χωριστών, ούτε η δημιουργία ενός κράτους ενιαίου, "εργατικού" ή αστικού. Οι καταπιεσμένοι της Κύπρου θα μπορέσουν να γευτούν τη χαρά της δημιουργίας μόνο όταν διώξουν όλα τα στρατεύματα από την Κύπρο, ταυτόχρονα με την διάλυση των μισθοφορικών σωμάτων των ελληνοκυπριακών αφεντικών, του ελληνοκυπριακού και τουρκοκυπριακού στρατού. Η Κύπρος και οι μισθοί της σκλάβοι δεν χρειάζονται ούτε άλλους "εθνικούς αγώνες", ούτε άλλη ειρήνη με τα κάθε λογής αφεντικά που νέμονται τα εδάφη τους και μπαίνουν τροχοπέδη στις επιθυμίες τους. Χρειάζονται ένα διαρκή πόλεμο ενάντια σ' όλα τα αφεντικά, μέχρι να διαλυθεί και το τελευταίο στρατόπεδό τους, μέχρι να εξαφανιστεί και ο τελευταίος μηχανισμός καταπίεσής τους στην Κύπ-

Για να πηγαίνουμε στην Αθήνα ή στην Θεσσαλονίκη με όσα λεφτά θέλουμε χωρίς περιορισμούς συναλλάγματος, όπως πάει ένας Ρόδιος ή ένας Ζακινθινός. Αν θέλουμε να πουλήσουμε το σπίτι μας ή ότι άλλο έχουμε για να φάμε τα λεφτά μας στα σκυλλάδια.

Το Κυπριακό Κράτος ενώ ευχαρίστωα δέχεται και αφήνει να παραμείνουν για πολύμηνη παραμονή ταυλανδέζες αρτίστες, φαλαγγίτες κλπ. ενώ από την Κύπρο περνούν και διαμένουν χασισέμποροι, πράκτορες και άραβες λεφτάδες, διώχνει με το παραμικρό φίλους από την Ελλάδα που έχουν ευαισθησία στο εθνικό θέμα της Κύπρου και ζητά από όλους τους Ελλαδίτες κάθε τρίμηνο να τρέχουν για ανανέωση της άδειας παραμονής τους.

ΖΗΤΩ Η ΑΜΕΣΗ ΕΝΩΣΗ ΚΥΠΡΟΥ – ΕΛΛΑΔΑΣ

Για να μπορεί ο κάθε Έλληνας να ταξιδεύει και να εγκαθίσταται όπου θέλει στον ελληνικό χώρο. Η ύπαρξη του Κυπριακού Κράτους είναι διχοτόμηση της Ελλάδας είναι διχοτόμηση των προοδευτικών δυνάμεων, του ελληνισμού.

ΖΗΤΩ Η ΕΝΩΣΗ. Για να μπορέσουμε να παλέψουμε μαζί, καλύτερα εναντίον του ελληνικού αστισμού, εναντίον της εξάρτησης της καταπίεσης.
(...)

ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ

Για να σταματήσει η σχιζοφρένεια και η έλλειψη ταυτότητας, η ταλάντευση ανάμεσα στο Έλληνας και Κύπριοι.

Για να μπει η Κύπρος μέσα στα πλαίσια της πανελλήνιας πολιτιστικής ζύμωσης και διακίνησης ιδεών.

Το κυπριακό συγκρότημα εξουσίας δημιουργεί δικές του κυπροκεντρικές αξίες. Προωθούν την αποκοπή μας από την ευρύτερη ελληνική πολιτιστική ζύμωση. Άνθρωποι που δίπλα στον Σικελιανό, τον Καβάφη, τον Αναγνωστάκη θα ήταν μικροί ποετάρτοι ποζάρουν σήμερα για μεγάλοι ποιητές του κράτους της Κύπρου, άλλοι μεγάλοι θεωρητικοί, ιστορικοί, σκηνοθέτες του κράτους της Κύπρου.

ΑΞΙΟΥΜΕΝ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Για να μπει ο κάθε κατεργάρης στον πάγκο του.

ρο. Πόλεμο κοινωνικό, που θα βάζει οριστικό φραγμό στην πνευματική αποβλάκωση και τη σεξουαλική μιζέρια, που τόσο άνετα προωθούνται και διαγωνίζονται — με πρόσχημα την "προτεραιότητα του εθνικού κινδύνου" — και στις δύο κοινότητες, στερώντας απλές καθημερινές χαρές, στερώντας την καθημερινή προσπάθεια για απελευθέρωση, πόλεμο, που μέσα από την καθημερινή πρακτική και την Άμεση Δράση, στις έστω και ελάχιστες ατεργίες των εργατοπατέρων με αιτήματα για αυξήσεις αποδοχών ή καλύτερες συνθήκες δουλειάς (δηλαδή δουλειάς), θα αντιπαρατάσσει τον αγώνα για καταστροφή όλων των σάπιων θεσμών αυτής της κοινωνίας, που τέτοιος θεσμός είναι και οι σχέσεις παραγωγής που στηρίζονται στην εξουσία του εργοδότη-αφεντικού απέναντι στον εργαζόμενο-εξάρτημα.

Ήδη οι πρώτες μεμονωμένες αντιδράσεις, αποτελούν τα πρώτα σπέρματα της αυριανής ρήξης. Η αναγραφή συνθημάτων που μιλούν για άμεση εξέγερση σε διάφορες πόλεις της Κύπρου, η έκδοση των πρώτων εντύπων αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης από Κυπρίους, που κατοικούν αυτό τον καιρό στο εξωτερικό, καθώς και η δημοσίευση ορισμένων αναλύσεων και κειμένων πάνω στα γεγονότα του κυπριακού χώρου, που ταποθετούν το κυπριακό πρόβλημα πάνω σε κάποιες διαστάσεις που ξεφεύγουν απ'τα καλούπια του κυπροκεντρικού-ανεξαρτήσιακού και του ελληνοχριστιανικού-ενωτικού σωβινισμού, δείχνουν την θέληση κάποιων να απορρίψουν τις επιλογές των κάθε λογής αφεντικών, την αντίστασή τους σ' αυτές τις επιλογές με την άρνησή τους να δεχτούν "καλύτερα" και "χειρότερα" κράτη, βιώνοντας την καθημερινή φυλάκιση των σκέψεων και επιθυμιών τους σαν ανθρώπινα όντα που διψούν για την απόλυτη και άμεση ελευθερία, αδιαφορώντας για το χρώμα και την εθνικότητα των καταπιεστών τους.

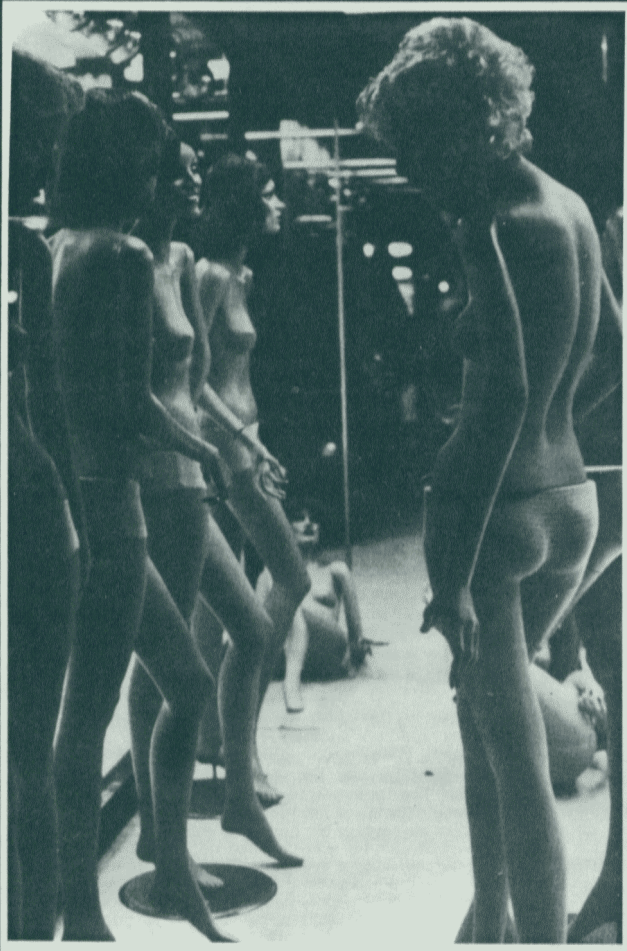
Η μόνη λύση στο θέμα της Κύπρου είναι αυτή που υπάρχει για όλη την ανθρωπότητα. Η λύση που περνά μέσα από την πάλη όλων των καταπιεσμένων αυτού του πλανήτη ενάντια σε κάθε εξουσία, ενάντια σ' όλα τα αφεντικά. Λύση που δεν χωρίζει τις εξουσίες σε "καλύτερες" και "χειρότε-

ρες", λύση που περνά μέσα από τον αγώνα για ΖΩΗ κι όχι για επιβίωση.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΣΤΩΝ, ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ, ΚΥΠΡΙΑΚΩΝ
ΟΥΤΕ ΕΝΩΣΗ, ΟΥΤΕ "ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ"
ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ, ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΣΤΗΝ
ΤΟΥΡΚΙΑ, ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΟΛΟ

Ένας αντιεξουσιαστής από την Κύπρο

Jean Baudrillard
**Η ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ
ΤΟΥ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ**

Ο Jean Baudrillard είναι ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους κοινωνιολόγους, υφηγητής στο πανεπιστήμιο Paris 10 Nanterre.

Η "Τελετουργία του Αντικειμένου" είναι ένα απόσπασμα από το βιβλίο του "Καταναλωτική Κοινωνία" ("La société de Consommation" 1970 εκδόσεις Gallimard).

"Η "Καταναλωτική Κοινωνία" είναι μια σχολαστική μελέτη, συνεισφορά στη σύγχρονη κοινωνιολογία", γράφει ο J.P.Mayer προλογίζοντας το βιβλίο.

Σ' αυτό ο J.Baudrillard ερευνά και αναλύει τις σύγχρονες ανατολικές κοινωνίες καθώς και αυτές που έχουν δυτικά πρότυπα.

Το βασικό θέμα αυτής της ανάλυσης είναι το φαινόμενο της κατανάλωσης των αγαθών,

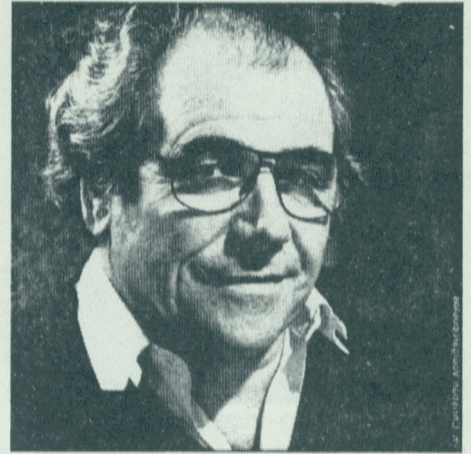
θέμα που έχει θίξει και στο "Σύστημα των πραγμάτων" ("Le système des objets" 1968 Gallimard).

Η "Καταναλωτική Κοινωνία" είναι ένα "κατηγορώ" στις μεγάλες τεχνοκρατικές εταιρίες που θεωρεί υπεύθυνες για την πληθώρα των επιθυμιών που μαστίζουν απίεστα τον άνθρωπο σαν άτομο και σαν σύνολο δημιουργώντας έτσι νέες κοινωνικές ιεραρχίες που αντικατέστησαν τις παλιές ταξικές διαφορές και επισημαίνει τον κίνδυνο που διατρέχουμε μέσα σ' αυτή τη βίαια ροή των πραγμάτων γράφοντας χαρακτηριστικά ο ίδιος: "Όπως η κοινωνία του Μεσαίωνα ισορροπούσε μεταξύ Θεού και Διαβόλου, έτσι και η δική μας ισορροπεί μεταξύ της κατανάλωσης και της διάλυσής της.

Επιπλέον γύρω από τον Διάβολο μπορούσαν να οργανωθούν αιρέσεις και κύκλοι μαύρης μαγείας.

Η δική μας μαγεία είναι άσπρη χωρίς καμιά δυνατότητα παρέκκλισης μέσα σ' αυτή τη πληθωρικότητα.

Είναι η λευκή άμυνα μιας κοινωνίας κεκορεσμένης, μιας κοινωνίας χωρίς γυρίσματα και χωρίς ιστορία χωρίς άλλο μύθο παρά απ' τον ίδιο της τον εαυτό".

Την μετάφραση έκανε ο Ν.Χρηστάκης και την επιμελήθηκε η Νάγια Οικιαλιώτη

Υπάρχει σήμερα γύρω μας ένα είδος φανταστικού εμφανούς της κατανάλωσης και της αφθονίας, που συνίσταται στον πολλαπλασιασμό των αντικειμένων, των υπηρεσιών, των υλικών αγαθών, και που αποτελεί ένα είδος θεμελιώδους μετάλλαξης στην οικολογία του ανθρώπινου γένους. Στην πραγματικότητα, οι άνθρωποι της αφθονίας δεν περιβάλλονται τόσο, όπως γινόταν κάποτε, από άλλους ανθρώπους, αλλά από αντικείμενα.

Οι καθημερινές τους συναλλαγές δεν γίνονται τόσο με όμοιους τους, παρά —στατιστικά με μια ανοδική καμπύλη— με τη λήψη και την κατεργασία αγαθών και μηνυμάτων, από την πολύπλοκη οικιακή οργάνωση και τους δεκάδες της τεχνικούς σκλάβους, ως την "κινητή επίπλωση πόλεως" και όλη την υλική μηχανή των επικοινωνιών και των επαγγελματικών δραστηριοτήτων, ως το συνεχές θέαμα της αποθέωσης του αντικειμένου στη διαφήμιση και τα εκατοντάδες των καθημερινών μηνυμάτων που προέρχονται από τα μαζικά μέσα ενημέρωσης, της μικροσυρροής των κάθε είδους αορίστος ψυχαναγκαστικών "επινοήσεων", ως τα συμβολικά ψυχοδράματα, που τροφοδοτούν τα νυκτερινά αντικείμενα, που έρχονται να μας στοιχειώσουν ίσαμε τα όνειρά μας.

Οι όροι "περιβάλλον", "ατμόσφαιρα", δεν έχουν χωρίς αμφιβολία τόση πέραση, παρά μόνο από τότε που, κατά βάθος, ζούμε λιγότερο κοντά σε άλλους ανθρώπους, στη παρουσία τους και στις σχέσεις τους,¹ και περισσότερο κάτω από το μουνγυρό βλέμμα υπάκουων και παρασθητικών αντικειμένων που μας επαναλαμβάνουν πάντοτε τον ίδιο τύπο λόγου,¹ αυτόν της έκπληκτης ισχύος μας, της αυτοδύναμης αφθονίας μας, της απουσίας μας των μεν από τους δε. Όπως το παιδί-λύκος γίνεται λύκος ζώντας με τους λύκους, έτσι σιγά σιγά γινόμαστε και μεις λειτουργικοί. Ζούμε στον χρόνο των αντικειμένων: θέλω να πω ότι ζούμε σύμφωνα με τον ρυθμό τους και σύμφωνα με την ασταμάτητη διαδοχή τους. Εμείς είμαστε που τα βλέπουμε σήμερα να γεννιούνται, να εκπληρούνται και να πεθαίνουν, παρόλο ότι σε όλους τους προηγούμενους πολιτισμούς ήταν τα αντικείμενα —εργαλεία ή διηκεκή μνημεία— που επιζούσαν στο πέρασμα των ανθρώπινων γενεών.

Τα αντικείμενα δεν αποτελούν ούτε πανίδα ούτε χλωρίδα. Παρόλα αυτά, δίνουν την εντύπωση μιας γόνιμης βλάστησης και μιας ζούγκλας, όπου ο καινούργιος άγριος άνθρωπος των μοντέρνων καιρών δυσκολεύεται να ξαναβρεί τα ανατακλαστικά του πολιτισμού. Αυτό το ζωϊκό, φυτικό βασίλειο που ο άνθρωπος έχει παράγει και που ξανάρχεται να τον περικυκλώσει και να τον εξουσιάζει όπως στα κακά διηγήματα επιστημονικής φαντασίας, πρέπει να προσπαθήσουμε να το περιγράψουμε γρήγορα, όπως το βλέπουμε και το ζούμε —χωρίς να ξεχνάμε ποτέ, μέσα στην μεγαλοπρέπεια και την πληθωρικότητά του, ότι είναι το προϊόν μιας ανθρώπινης δραστηριότητας, και ότι διέπεται όχι από τους φυσικούς οικο-

λογικούς νόμους, αλλά από το νόμο αξίας συναλλαγής.

"Στους πιο πολυσύχναστους δρόμους του Λονδίνου, τα μαγαζιά στριμώχονται το ένα δίπλα στο άλλο, και πίσω από τα χωρίς βλέμμα γυάλινα μάτια τους απλώνονται όλα τα πλούτη του σύμπαντος, ινδικά σάλια, αμερικάνικα ρεβόλβερ, κινέζικες πορσελάνες, κορσέδες του Παρισιού, ρώσικες γούνες και μπαχαρικά των τροπικών. Αλλά όλα αυτά τα είδη που έχουν διεικασμένες χώρες, φοράν μοιραίες ασπριδερές ετικέτες, όπου είναι χαραγμένοι αραβικοί αριθμοί ακολουθούμενοι από λακωνικούς χαρακτήρες —L, s, d (λίρα στερλίνα, σελλίνι, πέννα). Αυτή είναι η εικόνα που δίνει το εμπόρευμα όταν εμφανίζεται στη κυκλοφορία." (Μάρξ, "Συμβολή στη κριτική της Πολιτικής Οικονομίας")

η αφθονία και η πανοπλία

Η επισυσσώρευση, η υπεραφθονία, είναι εμφανώς το πιο έντονο περιγραφικό χαρακτηριστικό. Τα μεγάλα μαγαζιά με την αφθονη βλάστηση από κονσερβές, ρούχα, τρόφιμα και ετοιμοπαράδοτα κοστούμια, είναι όπως το αρχέγονο τοπίο και ο γεωμετρικός τόπος της αφθονίας. Αλλά όλοι οι δρόμοι με τις φορτωμένες φωτόλουστες βιτρίνες τους (το λιγότερο σπάνιο αγαθό είναι το φως, χωρίς το οποίο το εμπόρευμα δεν θα ήταν παρά αυτό που είναι), τις προθήκες αλλαντικών, όλη τη τροφική και ενδυματική γιορτή που σκηνοθετούν, όλες διεγείρουν τη μαγευτική σιάλωση.

Στην επισυσσώρευση υπάρχει κάτι περισσότερο από το σύνολο των προϊόντων: το ολόφανερο του επιπλέον, η μαζική και οριστική άρνηση της σπανιότητας, η μητρική και πολυτελής αυθάδεια της γης της επαγγελίας². Οι αγορές μας, οι εμπορικές μας αρτηρίες, τα Υπερπριξουνίκ μας, μμούνται έτσι μια φύση που ξαναβρήκαμε, καταπληκτικά εύφορη: είναι οι κοιλάδες της Χαναάν μας, όπου κυλάνε από γάλα και μέλι τα πυκνά κύματα του νέον στο κέτοσαπ και στα πλαστικά, αλλά τι σημασία έχει. Η βίαιη ελπίδα ότι υπάρχουν όχι αρκετά, αλλά πάρα πολλά και για όλο το κόσμο, είναι εκεί: παίρνετε μαζί σας την ετοιμόρροπη πυραμίδα από στρείδια, από κρέατα, από αχλάδια ή σπαράγγια σε κονσερβία, αγοράζοντας ένα τμήμα της. Αγοράζετε το μέρος για το όλο. Κι αυτός ο παρομοιωτικός αλλά όχι κυριολεκτικός λόγος,¹ επαναληπτικός της καταναλωσίμης ύλης, του εμπορεύματος, ξαναγίνεται μέσω μιας μεγάλης συλλογής μεταφοράς, από την ίδια του την κατάχρηση, η εικόνα της προσφοράς, της ανεξάντλητης και θεαματικής ασωτείας, που είναι η ασωτεία της γιορτής.

Πιο πέρα από την επισυσσώρευση, που είναι η μορφή της αφθονίας, η πιο στοιχειώδης αλλά και η πιο γόνιμη, τα αντικείμενα οργανώνονται σε πανοπλία ή σε συλλογή. Σχεδόν όλα τα μαγαζιά ενδυμάτων, ειδών οικιακής χρήσεως κ.λ.π., προσφέρουν μια γκάμα από διαφοροποιημένα αντικεί-